

Адвентистський ВІСНИК

№ 12 (366)
Грудень 2020

Бог є любов

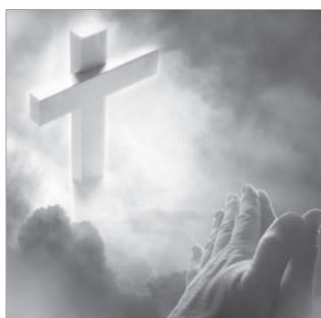
газета Церкви адвентистів
сьогомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ЩО ТИ ВИБИРАЄШ СЬОГОДНІ: ТАРАНЬКУ ЧИ БЛАГОСЛОВЕННЯ?

Можливо, сьогодні хтось із вас опинився «на дні» через навчання, роботу, втрату рідної людини, стосунки, здоров'я і духовність. Раніше вивчення Слова Божого і молитва приносили вам радість, але сьогодні ваше життя нагадує пустелю. Ви опинилися «на дні». Однак існує надія, і Біблія говорить про це ясно. Ця надія – у Христі. Бажаючи допомогти людині, Бог нерідко проявляє Свою силу в нестандартних ситуаціях, у моменти, коли вона цього зовсім не чекає. Іноді обставини складаються не дуже добре. Нам здається, що це кінець. Як жити далі? Та пам'ятайте, що саме тоді, коли допомоги чекати більше немає звідки, у нашому житті починає діяти Бог, з милості Своєї піднімаючи нас із цього «дна».

2

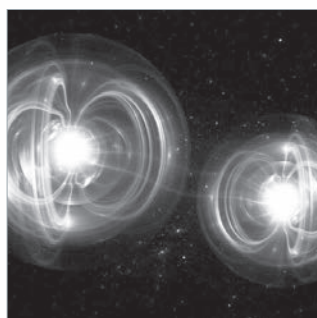
Нехай панує мир
Божий

4

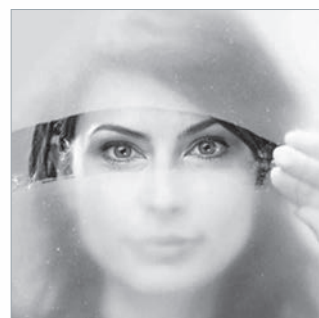
Что происходило в
верхней горнице?

6

Самое красивое
уравнение в
физике

11

Стовідсотковий
зір

12

Що ти вибираєш сьогодні: ТАРАНЬКУ ЧИ БЛАГОСЛОВЕННЯ?

Можливо, сьогодні хтось із вас переживає труднощі або розчарування. Знайте, що зараз ви перебуваєте на межі, і якщо приймете правильне рішення, незабаром у ваше життя можуть прийти особливі Божі благословення. Життя людини влаштоване так, що часто падіння, розчарування і невдачі межують з перемогами та благословеннями.

«Сталося так, що коли натовп, аби слухати Боже слово, тіснив Його, – а Він стояв біля Генісаретського озера, – то побачив два причалених до берега човни. А рибалки, відійшовши від них, полоскали сіті» (Луки 5:1, 2). Ми бачимо Ісуса, за Яким ішов натовп, а поруч із Ним – розчарованих і пригнічених рибалок, які працювали всю ніч, але нічого не спіймали. Думаю, в оточенні такої чималої кількості людей, що стали свідками їхньої невдачі, рибалки почувалися ніяково. Однак життєві невдачі часто межують з благословеннями. Так сталося і цього разу.

ДНО – НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ ДЛЯ ЧУДЕС

Генісаретське озеро можна вважати базовим місцем служіння Ісуса. Більшість чудес було здійснено Ним саме тут. Із 33 чудес, описаних у Євангеліях, 18 відбулися в його околицях. Можна сказати, що це було улюблене місце Ісуса, щоб зробити чудо в чиемусь житті. Генісаретське озеро розташоване на 213 метрів нижче рівня світового океану. Це місце можна вважати своєрідним «дном», а дно є найкращим місцем для здійснення чудес у житті людей.

Можливо, сьогодні хтось із вас опинився «на дні» через навчання, роботу, втрату рідної людини, стосунки, здоров'я і духовність. Раніше вивчення Слова Божого і молитва приносили вам радість, але сьогодні ваше життя нагадує пустелю. Ви опинилися «на дні». Однак існує надія, і Біблія говорить про це ясно. Ця надія – у Христі. Бажаючи допомогти людині, Бог нерідко проявляє Свою силу в нестандартних ситуаціях, у моменти, коли вона цього зовсім не чекає.

У моєму житті таких випадків було більш ніж достатньо. Хочу розповісти вам про два, на мій погляд, найбільш значущі. В обох Бог, явивши особливу милість, підняв мене із самого «дна».

На початку 2000-х років я як місіонер мав можливість відвідати одну з мусульманських країн Центральної Азії.

Там я провів цілий рік. Озираючись назад, розумію, що цей рік, напевно, був найкращим і незвичайним періодом у моєму житті. З Божою допомогою завдяки нашому служінню 40 осіб із місцевого населення хрестилися. Наша місія добігала кінця. Зі мною там перебували ще троє місіонерів: два з Росії й один з України. До від'їзду залишалося декілька тижнів, і ми вирішили використати їх для знайомства з природою країни, у якій перебували.

Таджикистан – особлива країна, 93 % її території займають Памірські гори. Висота деяких гірських вершин перевищує сім кілометрів. Місцеві жителі сказали: якщо ми хочемо запам'ятати цю країну, нам обов'язково хоча б раз слід піти в гори. І ось ми, не сказавши нікому, куди саме йдемо, вирушили вгору вздовж однієї з гірських річок. Ми вирішили підкорити одну з довколишніх вершин. Спочатку все було чудово. Труднощі почалися під час спуску. Ми загубили стежку і, намагаючись спуститися, натрапили на ділянку, де каміння і ґрунт буквально йшли з-під наших ніг.

Уявіть собі таку картину: двоє хлопців і двоє дівчат сидять на гірській кручі, розуміючи, що сонце заходить, запаси питної води вичерпалися, а спуститися неможливо. Далеко внизу виднілася тонка ниточка річки – місце, з якого почалося наше сходження. У дівчат почалася істерика, а я вперше в житті усвідомив, що потрапив у серйозну халепу, результат якої невідомий. Тоді мені дуже захотілося жити, адже я ще майже нічого не встиг: ні сім'ї, ні дітей. «Яка безглузда смерть, – промайнула в голові думка, – рік був таким благословенним, і треба було ж через власну необачність потрапити в таку халепу». Тут ще дівчата почали згадувати розповіді місцевих про отруйних змій і павуків, які зустрічаються в горах, і від цього на душі стало зовсім важко. Ми не знали, що робити.

У горах сонце сідає дуже швидко, миттєво стає холодно, а в нас не було із собою ні теплого одягу, ні їжі. Кожен із нас подумки молився, але я як лідер цієї групи запропонував звершити спільну молитву. Ми помолилися, обіцяючи Богові в разі нашого спасіння присвятити все життя служінню Йому. Не знаючи, що робити далі, я знову сів, спершись рукою на камінь. І раптом моя рука потрапила в екскременти гірських козлів. Як не дивно, тоді це мене зовсім не засмутило, скоріше навпаки. «Якщо тут ходять тварини, отже, має бути і стежка, що дозволяє спуститися вниз», – подумав я. Із цими думками я, сказавши іншим залишатися на місці, обережно поповз убік від скелі, на якій ми перебували.

Подолавши метрів десять, я покликав до себе товаришів. А далі сталося щось незрозуміле. Сонце зайшло, а ми, не вірячи власним очам, усвідомили, що стоїмо по кісточки у воді тієї самої річки, яка лише декілька хвилин тому з висоти скелі, на якій ми перебували, здавалася тонкою ниточкою!

Я не можу знайти тому, що трапилося, жодного логічного пояснення. Це було чудо. Мабуть, у Господа на кожного з нас ще були плани. Ідучи вниз за течією, ми дісталися до якогось селища, де змогли орендувати авто і повернутися до місця нашого проживання. Ми були врятовані. Опинившись «на дні», ми пережили Боже чудо!

Я ХОТІВ БУТИ ПАСТОРМ

Другий випадок стався зі мною, коли я вирішив стати пастором. Для цього мені необхідно було отримати відповідну освіту. Тоді на території СРСР для майбутніх священнослужителів існував лише один навчальний заклад – Заокська духовна академія. Навчання в ній переважно було платним, але останньої миті люди, які обіцяли спонсорувати мою освіту, відмовилися. Однак я дізнав-

ся, що існує певний відсоток бюджетних місць і, якщо добре скласти вступні іспити, є шанс отримати освіту.

Ішов 1998 рік, і грошей мені вистачило тільки на квиток до Заокська. Прибувши на місце, я дізнався що за останній тиждень у Росії стався обвал національної валюти, вона знецінилася вп'ятеро. Трапився тотальний колапс, і було неясно, чи зможе взагалі Заокська академія продовжити свою роботу. 1998 рік став своєрідним фінансовим «дном». Майбутнє було туманне. Більшість абітурієнтів роз'їхалася по домівках. Таких, як я, залишилося близько десяти осіб, діватися нам було нікуди. Академія була закрита, і це було «дно»...

Ми вирішили зібратися разом для того, щоб у пості й молитві просити Бога розв'язати проблему. Через декілька днів настав переломний момент. Наші брати і сестри, які живуть за кордоном, дізналися про те, що через фінансову кризу Заокська духовна академія ось-ось закриється. Тоді Бог спонукав цих простих людей – пенсіонерів, учителів, лікарів – зв'язатися з керівництвом академії та запропонувати фінансову допомогу. У результаті зібралася сума, яка дозволила набрати курс із 40 майбутніх служителів, а в грудні зробили додатковий набір на ще 40 бюджетних місць. Того року був найбільший за всю історію існування цього навчального закладу набір студентів, навчання яких повністю було сплачено спонсорами. Це також було чудо.

Іноді обставини складаються не дуже добре. Нам здається, що це кінець. Як жити далі? Та пам'ятайте, що саме тоді, коли допомоги чекати більше немає звідки, у нашому житті починає діяти Бог, з милості Своєї піднімаючи нас із цього «дна».

Бог просить вашого дозволу

«Увійшовши до одного з човнів, що належав Симонові, велів йому трохи відплисти від берега. Він сів і навчав людей з човна» (Луки 5:3). Аналізуючи життя і служіння Ісуса, помічаємо, що Він поводить нестандартно. Уявіть собі, що сьогодні, вийшовши на вулицю після роботи і підійшовши до свого автомобіля, ви виявите, що в ньому сидить стороння людина, яка просить вашого дозволу скористатися вашим авто для служіння. Якою буде ваша реакція?

Ісус зайшов у човен Петра, просячи дозволу скористатися ним. Будучи Творцем усього, Ісус упокорив себе настільки, що певною мірою був залежним від вибору Свого ж творіння. Сьогодні, звертаючись до кожного з нас, Бог просить дозволу використовувати наш час, здібності, майно для служіння ближнім.

У цьому світі нам нічого не належить, навіть наше тіло ми отримали від Бога в тимчасове користування. Та при цьому Господь ні на чому не налягає. Він просить нашого дозволу. Можливо, Він бажає, щоб у вашому

домі могла збиратися молитовна група або ж було організовано домашню церкву. Можливо, ваш мобільний телефон може послужити засобом запису і подальшого поширення проповіді. Ви також можете використовувати дані вам Богом таланти і здібності, щоби прославляти Його ім'я, приводячи інших людей до Христа.

Божий задум все одно здійсниться

У діях Ісуса мене вражає ще одна важлива деталь. Згадайте: скільки човнів стояло біля берега? Два. У Господа завжди є запасний варіант. Для нас у цьому міститься важливий урок: Божий задум здійсниться незалежно від того, чи буду я особисто брати участь у його реалізації. Проте з якихось відомих Йому одному причин Господь пропонує мені зробити щось для Нього. Петро значно більше потребував Ісуса, ніж Ісус його. І все-таки Бог звертається до Петра, бо знає: якщо той відгукнеться на заклик Духа Святого, його життя стане благословенням як для самого Петра, так і для багатьох людей. Для життя кожного з нас у Господа є особливий план. Однак його реалізація цілком залежить від нашого вибору та рішення.

«Коли ж перестав навчати, Він промовив до Симона: Відпливи на глибину і закинь сіті для риболовлі! А Симон у відповідь сказав Йому: Наставнику, цілу ніч ми трудилися, але нічого не піймали, та за словом Твоїм закину сіті! І зробивши це, вони наловили дуже багато риби, аж їхні сіті почали рватися. Тож вони дали знак друзям у другому човні, щоб приїшли їм допомогти. І вони прийшли й наповнили обидва човни так, що вони стали потопати» (Луки 5:4-7).

Які висновки можемо зробити із цього уривка? **Бог ніколи не залишить вас в боргу. Якщо ви безкорисливо віддали що-небудь для служіння Богу, Він обов'язково поверне вам. Петро отримав у нагороду улов, тобто те, що він не зміг отримати власними силами. Розмір винагороди завжди можна порівняти з розміром жертви (див. 2 Кор. 9:6).** Це закон, який діє у всьому Всесвіті. Петро віддав Ісусу свій човен і незабаром наловив стільки риби, що той не міг її вмістити (в. 8-10).

Після всього, що сталося, Петро не кричав людям на березі: «Готуйте ваги, ми тепер багаті люди!», – хоч така можливість у нього була. Хтось підрахував, що середньостатистичний човен тих часів, наповнений рибою, якщо його продати, міг принести власнику суму, у перерахунку еквівалентну мільйону доларів. Однак, наближаючись до берега, Петро мав можливість усе зважити. Усвідомивши, з Ким має справу, він подивився на свій улов іншими очима. У заклику Христа Петро вбачав більше благословення, що полягало в мож-

ливості, перебуваючи поруч з Ісусом, змінюватися самому, а також змінювати життя інших грішників (в. 11).

Настав час визначитися

Бути в команді Христа, виконати те, заради чого тобі було подаровано життя, – ось благословення, яке Бог сьогодні пропонує кожному з нас. Чому ми віддамо перевагу? Матеріальному і тимчасовому чи ж духовному і вічному? Сьогодні у сфері матеріального ми, як ніколи, можемо спостерігати мінливість цінностей, які пропонує нам світ: те, що було модно ще вчора, сьогодні вже нікому не цікаво. Одяг, гаджети, сучасний ремонт наших будинків... Добротна річ, яка вийшла з моди, уже не радує, і людина знову вирушає в погоню за черговою «новинкою». Не слід забувати, що матеріальні цінності тлінні за своєю природою.

Я виріс у сім'ї військових. Одного разу мій батько, який ніколи не захоплювався рибалкою, запропонував усією сім'єю поїхати за місто ловити рибу. За відсутності особливих навичок наш улов склав усього дві невеликі рибки. На зворотному шляху батько зупинився і купив ще риби. Ми вирішили весь наш «улов» засушити. Не знаючи тонкощів цього процесу, ми посолили і розвісили рибу у своєму гаражі. Однак не подбали про те, щоб вигнати мух, що там літали. Коли згодом ми повернулися, щоб спробувати тараньку, нас чекало розчарування: комахи відклали в рибу личинки, і вона стала непридатною для їжі.

Що сьогодні обираємо ми? Бути в команді Христа і, користуючись благословеннями Неба, змінювати на краще життя інших людей чи щось минуле, те, що втратить свою актуальність і цінність?

У книзі Дії апостолів ми знаходимо розповідь про Петра, який сміливо проповідував про Христа в день П'ятидесятниці. Апостол жодного разу не сказав, що шкодує про прийняте рішення залишити той чудовий улов і своє ремесло. А все тому, що він отримав незрівнянно більше.

Чи знаєте ви, що, згідно з біблійною хронологією, у Євангеліях описано два заклики до учнів. Історія, яку ми сьогодні аналізували, є другим закликом на служіння. Про перший ми можемо прочитати в розділі 1 Євангелія від Івана. Після першого заклику учні ще вагалися. Однак настав особливий момент, коли Христос вдруге звернувся до них.

Можливо, сьогодні Бог просить вас про щось уперше, а може, Господь уже звертався до вас раніше, але ви до цього моменту вагалися. Настав час визначитися! Не відмовляйте Богу! Пам'ятайте про те, що з вашою допомогою або ж без неї наміри Божі здійсняться. Де в результаті опинитеся ви?!

Леонід
Рутковський

НЕХАЙ ПАНУЄ МИР БОЖИЙ!

«Мир залишаю вам, Мій мир Я даю вам. Не так, як світ дає, Я даю вам. Хай не тривожиться ваше серце і не лякається» (Івана 14:27).

Одна людина втомилася від міської метушні й дуже захотіла спокою і миру. Вона вирішила на певний час усамітнитися в тихому та спокійному місці, де ніхто й ніщо не могли відволікти її від роздумів. Вона вважала, що в багатолюдному місті занадто шумно, і тому вирішила піти в ліс. Коли дісталася до місця, на мить їй здалося, що там панує цілковита тиша, проте через декілька хвилин, прислухавшись, вона почула безліч звуків: співали птахи, на гілках дерев шелестіло листя. Замислившись, людина зрозуміла, що це її не влаштовує, і вирішила: їй необхідне місце, де значно тихіше. Декілька днів вона провела в пошуках печери. І нарешті знайшла, як їй здавалося, відповідну печеру, де начебто панували тиша і спокій. Однак варто було людині зручно влаштуватися в ній, як її слух почав дражнити звук води, що капала. У печері було тихо, і в цій тиші краплі здавалися людині ударами молота.

Тоді людина дійшла висновку, що домогтися досконалої тиші можливо лише у власному будинку за умови гарної звукоізоляції. Ремонтні роботи тривали півроку. Нарешті людина була готова насолодитися цілковитою тишею. Декілька митей блаженства, а потім до її слуху долинув звук годинника. Розлючена, вона жбурнула його об стіну. Тепер їй ніщо не завадить. Однак через деякий час, проведений у повній ізоляції від зовнішніх звуків, людина почала чітко чути удари свого серця...

Чи можливо взагалі в цьому світі знайти досконалий мир і спокій, що не залежить від жодних обставин?

«Мир залишаю вам, Мій мир Я даю вам. Не так, як світ дає, Я даю вам. Хай не тривожиться ваше серце і не лякається» (Івана 14:27). Проводячи останні години з учнями і передбачаючи момент, коли Його розіпнуть, Ісус при цьому залишався спокійним. А серця учнів не були спокійні, вони відчували, що незабаром щось має статися. Майбутнє лякало. Саме тоді

Ісус поділився з апостолами тим, що в Нього було: миром і спокоєм. Сьогодні Господь бажає поділитися миром з кожним із нас.

«Я ДАЮ ТОБІ МИР»

Коли Господь кличе нас до Себе, Він не так змінює зовнішні обставини нашого життя, як працює з нашим серцем, навчаючи зберігати спокій незалежно від того, що відбувається навколо. Сьогодні, коли існує так багато причин для занепокоєння, для кожного з нас важливо навчитися зберігати Божий мир у серці.

Бог дозволив нам жити в особливий час. Напевно, коли прийшла перша хвиля пандемії, ніхто з нас не думав, що прийде друга. Багато вчених запевняли: у вересні ми забудемо про те, що було навесні. Однак осінь закінчилася, а ситуація тільки погіршується.

Упевнений, цей рік запам'ятається нам усім як рік, у якому причин для страху й паніки було достатньо. Тому сьогодні кожен із нас має потребу в тому, щоб почути слова Ісуса, звернені до нього особисто: «Я даю тобі мир». Цей мир має Божественне походження. Це якір, який допоможе пережити бурю. Лише той, хто володіє миром Божим, здатний тверезо мислити і приймати зважені рішення у критичній ситуації. Тільки така людина зможе поводитися гідно й розсудливо. Інакше в стані паніки і занепокоєння людина здатна на нерозсудливі вчинки.

Саме тому сьогодні Господь дає Своїм дітям цей дар. Він бажає залучити до справи служіння кожного з тих, хто прийняв цей дар. «Нехай перебуває у ваших серцях мир Христа, до якого ви були покликані в одному тілі, і будьте вдячні» (Колос. 3:15). Дозволити Божому миру панувати в нашому серці – найбільше поклоніння християнина, оскільки воно сприяє побудові правильних стосунків між людьми. Якщо в нашому серці немає миру Божого, ми не зможемо бути доброзичливі до ближніх.

ЯК ЖЕ ЗДОБУТИ І ЗБЕРЕГТИ МИР БОЖИЙ?

Люди часто припускаються помилок, вважаючи: якщо людина є членом Церкви, то це автоматично наділяє її миром Божим. Насправді це не так. Інколи мені доводиться чути прохання людей, що мають досить великий християнський «стаж». Перебуваючи в Церкві не один десяток років, вони, на жаль, змушені визнати, що в їхньому серці немає миру Божого, тому просять порекомендувати їм гарного християнського психолога, який би допоміг їм розібратися в собі, навести лад у внутрішньому світі й нарешті заспокоїтися.

Мир Божий є одним із плодів Духа Святого. Аби плід дозрів, необхідне поєднання певних чинників та умов. Існує декілька важливих умов для здобуття Божого миру. Ці умови дуже прості. Та іноді буває, що ми готові до чогось складного, а до простих речей ставимося поверхово.

Перша умова, яку ми знаходимо у Святому Письмі: «Любіть Бога і Його Слово». Зауважте, Бог бажає, щоб ми полюбили Його Слово, тобто доклали певних зусиль, аби взаємини з Богом стали пріоритетними для нас. Уникайте формалізму, постійно прагніть до живих стосунків з вашим Творцем. «Мир великий для тих, хто кохає Закона Твого, – і не мають вони спотикання» (Псал. 119:165). Людина втрачає Божий мир, коли з її серця зникає любов до Божого Слова.

Проаналізуйте своє життя. Чи відчуваєте ви спрагу спілкування з Господом? Чи не з'явилися у вас альтернативні цінності та пріоритети? Диявол досяг успіху у створенні альтернатив. У нього це добре виходить. Господь створює оригінали, а диявол – їхні 100-відсоткові копії, які відволікають людину від Бога. Коли віра перестає бути живою і стає формальною, коли ми втрачаємо «першу любов», мир Божий поступово починає залишати наше серце.

Що ж робити? Щодня приділяти певний час тому, щоби спрямовувати все своє єство до Бога. Адже ми завжди приділяємо час тому, що для нас важливо. Якщо Бог для нас важливий, ми повинні щодня читати й роздумувати над Святим Письмом.

Нам слід правильно розставити пріоритети. Принцип «Почитаю, якщо залишиться час» не спрацює. Якщо ми бажаємо здобути або зберегти мир Божий у серці, ми цілеспрямовано повинні приділяти час для спілкування з Господом, і тоді наш розум буде насичений духовною їжею, що допоможе змінити хід думок, зробивши наші помисли духовними. «Адже тілесні задуми – то смерть, а задуми Духа – то життя і мир» (Римл. 8:6). Наші тілесні думки ведуть до загибелі, тимчасом як духовні провадять до життя і миру.

Чим сьогодні ви наповнюєте свій розум?

Нині існує безліч інформаційних ресурсів, якими користується багато людей. Якщо ми щодня наповнюємо наш розум новинами з коронавірусного «фронту», якщо для нас це найважливіше, то яким буде наш внутрішній стан? Ми будемо постійно перебувати у стресі та страху. Яку пораду дає нам Слово Боже? «Почуйте, далекі, що Я був зробив, і пізнайте, близькі, Мою силу! Затривожились зрішні в Сіоні, і трепет безбожних обняв... "Хто з нас мешкатиме при жеруцтвім огні? Хто з нас мешкати буде при вічному огнищу?" Хто ходить у правді й говорить правдиве, хто бридиться зиском насилля, хто долоні свої випорожнює, щоб хабара не тримати, хто ухо своє затикає, щоб не чути про кровопролиття, і зажмурює очі свої, щоб не бачити зла, – той перебуватиме на високостях, скельні твердині – його недоступна оселя, його хліб буде даний йому, вода йому завжди запевнена!» (Ісаї 33:13–16).

Якщо говорити про телевізійні новини, яке в них відсоткове співвідношення позитивних і негативних повідомлень? Негатив переважає. Що ж нам рекомендує Господь? Він не хоче, щоб ми перетворилися на черствих людей, яким усе байдуже. Він переконує нас серйозно ставитися до того, що ми дивимося, слухаємо, читаємо або ж говоримо. Щоб мати мир у серці, украй важливо вибірково ставитися до того, чим ми наповнюємо наш розум. Наші очі й серця мають бути спрямовані до Бога.

Нагадаю вам про один експеримент, який провів Авіценна, середньовічний перський учений, філософ і лікар. Суть експерименту полягала в тому, що двох ягнят від однієї матері

«Коли віра перестає бути живою і стає формальною, коли ми втрачаємо “першу любов”, мир Божий поступово починає залишати наше серце».

помістили в різні клітки. Умови їхнього харчування й утримання були однако-ві, різниця полягала лише в тому, що в полі зору одного з ягнят була клітка з вовком.

На початку експерименту ягнята мали приблизно однакову масу тіла. Після експерименту виявилось, що ягня, яке не мало факторів стресу, було відгодоване, жваве і мало гарний апетит. Інше було худе, пригнічене, апатичне, мало поганий апетит, і навіть його шерсть неприродно збилася. Експеримент доводить: те, на чому ми зосереджуємо увагу, справляє вплив на стан всього нашого організму. Тому щодня читайте Слово Боже, яке єдине здатне принести нам спокій.

Послух Божій волі

Друге, що допомагає нам здобути душевний мир, – послух Божій волі. «Так говорить Господь, твій Відкупитель, Святий Ізраїлів: Я – Господь, Бог твій, що навчає тебе про корисне, що провадить тебе по дорозі, якою ти маєш ходити. О, коли б ти прислухався до Моїх заповідей, то був би твій спокій, як річка, а твоя справедливість, немов морські хвилі!» (Ісаї 48:17, 18). Гармонійне життя згідно з волею Бога гарантує віруючому мир. В Ісаї 48:22 знаходимо цілковиту протилежність: «Для безбожних спокою немає, говорить Господь».

Апостол Павло повторює ідею про зв'язок духовного стану людини з послухом або ж відкиданням волі Божої: «Страждання і горе кожній душі людини, що робить зло, – насамперед юдеєві, потім грекові» (Римл. 2:9).

Гріх у нашому житті не тільки не дозволяє миру Божому наповнювати нас, але також призводить до скорботи й депресії. Намагаючись збалансувати свій внутрішній емоційний світ, мож-

на звертатися до психологів і навіть приймати лікарські препарати, однак здебільшого корінь проблеми – гріх у житті людини. Гріх таємний або явний, усвідомлений чи несвідомий, але гріх не залишений і нерозкаяний, саме він зупиняє нас, заважаючи нормально жити.

Що ж робити? Відповідь ми знаходимо у Посланні до євреїв: «Тому й ми, маючи довкола себе таку велику хмару свідків, відкиньмо всяку гордість та гріх, що нас легко обплутує, з терпінням прямуймо до тієї боротьби, що перед нами» (Євр. 12:1). У перекладі з грецької мови слово «відкидати» означає «видаляти, відкидати в бік, прибирати подалі й надовго». Це означає прийняти тверде, усвідомлене рішення й раз і назавжди змінити свою поведінку та ставлення до гріха.

Божий мир не може існувати по сусідству з гріхом

Що ж нам заважає? Тягар – це не правильне ставлення до чогось або до когось, це гріховні звички, негідні вчинки, брудні думки, усе те, що може бути згубним для нашого духовного життя і заважає будувати взаємини з Богом. Настав час проаналізувати власне життя, видаливши з нього все, що тисне на нас, перешкоджаючи гармонійному розвитку духовності, що заважає здобути мир із самим собою і Богом.

У біблійному повелінні відкинути гріх, що обплутує нас, апостол Павло говорить про необхідність вийти з колишнього комфортного для гріха середовища. Дуже часто нашим найлютішим ворогом, що позбавляє нас миру Божого, може бути гріхове оточення, у якому ми перебуваємо. Не гріх, що живе в нас, а те середовище, у якому ми перебуваємо. Недарма кажуть: «З ким поведешся, від того й наберешся». Апостол Павло, звертаючись до християн у Коринті, говорить, що погане товариство псує навіть добрі звичаї. Підтвердження цієї думки ми знаходимо в 2 Цар. 9:22. Пророк Єгу ясно говорить про те, що в серцях людей не може бути миру, допоки в країні є гріх.

Сумно, що сьогодні багато з тих, хто прагне здобути мир у серці, не бажають визнати, сповідати свій гріх і залишити гріхове оточення. Чому? Тому що іноді це вигідно. Часом ми вибираємо матеріальне, завдаючи шкоди духовному. При цьому ми відчуємо дискомфорт, але вперто продовжуємо шукати проблему в іншому місці, забуваючи про її причини. Мир Божий ніколи не буде панувати в серці людини, яка хоча б іноді свідомо чинить гріх або перебуває в гріховному оточенні.

Что произошло в ВЕРХНЕЙ ГОРНИЦЕ?

План спасения был разработан Богом еще тогда, когда на нашей планете ничто не говорило о трагедии, о Великой борьбе за каждого человека. Господь распланировал алгоритм действий, который в случае грехопадения человека позволит вернуть его в Небесную семью. Уже тогда было известно, что в определенный период времени на нашей планете для Бога будут трудиться 12 человек, посвященное служение которых перевернет мир. Это были простые люди, многие из которых были рыбаками. Уже тогда Богу было известно, что однажды Господь пригласит этих людей в верхнюю горницу, где должно осуществиться нечто очень важное, что зацементирует в сердцах апостолов особую истину, которую в дальнейшем им предстоит распространить по всему миру. Что же произошло в верхней горнице? Об этом повествует глава 13 Евангелия от Иоанна.

Почему сегодня нам следует уделить рассмотрению данной темы особое внимание? Потому что каждый из нас призван Богом к исполнению особой миссии, о которой мы иногда забываем.

Лично мне становится не по себе, когда во время Вечери Господней от братьев и сестер я слышу фразу: «Пойдем, помоём ножки». Затем они идут, «моют ножки» и с чувством выполненного долга возвращаются в зал, чтобы принять символы плоти и крови Христа. Сегодня я призываю вас серьезно задуматься над тем, что же все-таки произошло в верхней горнице.

Иисус привел Своих апостолов в верхнюю горницу, где они приступили к трапезе. Здесь есть достаточно интересный момент. Несмотря на то, что в восточной культуре омовение ног обычно совершается при входе в дом, мы видим, что Иисус совершил обряд непосредственно во время вечери. Это говорит о том, что это действие невозможно было упустить. Дескать, если

уже вошли все в горницу с немывтыми ногами, значит так тому и быть. Действия Иисуса свидетельствуют в пользу того, что в данном случае омовение ног – не просто народный обычай, некое выражение культуры Востока, а нечто куда более важное и глубокое по своей сути. Ногоомовение, которое мы сегодня совершаем, участвуя в служении Вечери Господней, является частью Плана спасения, разработанного еще до того, как человечество начало свое существование.

В чем же суть этого действия? Диалог Иисуса Христа и Петра проливает свет на данный вопрос. *«Подходит к Симону Петру, и тот говорит Ему: Господи! Тебе ли умывать мои ноги? Иисус сказал ему в ответ: что? Я делаю, теперь ты не знаешь, а уразумеешь после. Петр говорит Ему: не умоешь ног моих вовек. Иисус отвечал ему: если не умою тебя, не имеешь части со Мною. Симон Петр говорит Ему: Господи! не только ноги мои, но и руки и голову. Иисус говорит ему: омытому нужно только ноги умыть...»* (Ин. 13:6–10). Чтобы понять, почему реакция Иисуса на реплику Петра была именно такой, следует уделить внимание деталям повествования.

Почему горница была верхняя?

Что верхняя горница собой символизировала? Какая доктрина отличает Церковь АСД от других протестантских церквей? Доктрина о ходатайственном служении Христа в Небесном святилище. Именно в ней сосредоточена вся наша надежда. С какой целью Иисус находится там? **Как только сердце человека перестает биться, памятная книга с его именем тут же ложится на стол Великого Судьи. В последней же зафиксирован сделанный каждым из нас выбор, который в конечном итоге и определил направление нашей**

жизни, поступки, нами совершенные. На основании данных записей Судьей будет принято решение о дальнейшей участи каждого: достоин ли человек жизни вечной или же его уделом станет вечное поругание и забвение. Именно благодаря тому, что сегодня Иисус Христос находится в Небесном святилище, я имею огромную уверенность в том, что Он защитит меня, сделав все для того, чтобы я жил вечно.

Приглашая апостолов в верхнюю горницу, Иисус тем самым желал показать им, какую именно весть им следует нести в мир. Верхняя горница символизирует собой не что иное, как Небесное святилище, в которое Христос отправился после Своего воскресения, дабы ходатайствовать перед Небесным Отцом за каждого раскаявшегося грешника. Иисусу было важно пояснить апостолам, что происходящее там – буквально вопрос жизни и смерти. Вот почему Он прерывает вечерю и начинает умывать ноги ученикам.

Подтверждение данной мысли мы находим на страницах Ветхого Завета. Изучая устройство земного святилища, находим запись о том, что священник не имел права войти в него, минуя медную умывальницу. Если бы священник позволил себе пренебречь ритуалом омовения, он был бы предан смерти. Прежде чем приступить к священнодействию, священник должен был омыть свои ноги. В противном случае он не имел права прикасаться ни к золотому семисвечнику, ни к столу с хлебами предложения, ни к жертвеннику курения. Именно эти предметы находились в отделении святилища, которое именовалось «святым».

Ногоомовение во время Вечери Господней

Собирая учеников в верхней горнице, Иисус стремился донести до них важную идею. Время иудейских священников подошло к концу. Пришел черед христианских служителей, которые будут совершать священнодействие не в каком-то определенном помещении, но во всем мире. Последнее же заключается в том, чтобы указать людям на свет в Иисусе Христе, на духовный хлеб. которым Он же и является, а также на золотой жертвенник курения, который символизирует праведность Христа, вмененную грешнику. Вспомните предметы, находившиеся в отделении святилища, которое называлось «святое». Это и есть то самое священнодействие, которое были призваны совершить апостолы. Но могли ли они совершить его, минуя медную умывальницу? Нет. Вот почему Иисус начинал омывать апостолам ноги.

Слова Христа, обращенные к Петру более двух тысяч лет назад, сегодня касаются каждого из нас: «Если не умою тебя,

не маєш часті со Мною». Господь говорить: «Ты не сможешь сам по себе быть тем, кем Я приглашаю тебя стать. Ты не сможешь своими силами стать Моим вестником, совершая священнодействие, к которому Я тебя призываю». «Но вы – род избранный, царственное священство, народ святой, люди, взятые в удел, дабы возвещать совершенства Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет» (1 Пет. 2:9). К кому обращается апостол Петр? К нам с вами.

Понимаете ли вы, в чем заключается священнодействие, которое были призваны совершить апостолы? Именно в том, чтобы возвестить окружающим совершенство нашего Творца и привлечь внимание человека к Иисусу Христу как к Свету, как к Хлебу жизни и как к Ходатаю.

Ногоомовення во время Вечери Господней куда серйозніше і має більше глибокий смисл, чим просто «помыть ножки» друг другу. **Когда диакон ставит передо мной умывальницу, в которую я погружаю свои ноги, я тем самым говорю Иисусу: «Я готов быть Твоим священником, возвещаю в этом грешном мире Твое совершенство».** Участие в ногоомовении – это мой отклик на подвиг Христа, совершенный на Голгофе ради моего спасения.

Когда после ногоомовения мы приступаем к принятию

символов плоти и крови Спасителя, мы должны осознать миссию благовестника, возложенную на нас Богом. Зачем Церковь? Зачем мы приходим на богослужение каждую субботу? Если мы не желаем быть священнослужителями Божиими, участие в Вечери и само наше церковное членство становится не чем иным, как бессмыслицей и формальностью.

Может возникнуть вопрос относительно того, почему следует омыивать ноги друг другу, ведь для учеников это сделал Иисус? Прежде всего потому, что так поступать велит нам Сам Иисус: «Итак, если Я, Господь и Учитель, умыл ноги вам, то и вы должны умывать ноги друг другу» (Ин. 13:14). Кроме того, совместное ногоомовення – не просто возможность смирить себя и найти общий язык с братом или сестрой, с которыми у нас, возможно, возникли недопонимания. Омыивая ноги своему брату, я тем самым приглашаю его разделить со мной вверенное Христом служение. «Пойдем со мной, – говорю я ему, – пусть наша жизнь станет свидетельством для окружающих о милосердном и спасающем Боге».

На Голгофе Христос отдал за нас Свою жизнь. Пусть для меня с вами эта жертва не окажется напрасной!

Вадим
Кочкарев

ЭТО НАДО ПРОЙТИ...

«Это надо пройти», – сколько раз это мне говорили, Но сейчас обернувшись на пройденный путь, Понимаю, что все из того, что мной пройдено было, Нужно было пройти, чтобы мудрость небес почерпнуть.

Это нужно пройти, но так много и ропщешь и злишься, И так хочется крест свой оставить и просто сбежать. Это нужно пройти, хоть порой нет сил, чтоб молиться, Это нужно пройти, чтоб другим опыт свой передать.

Может кто-то один ухмыльнется: «А что тут такого?», А другой удивится: «Ты как это выдержать смог?!» Потому что твой путь не назначен путем для другого, Это лишь для твоих, может быть, и израненных ног.

Это нужно пройти... Все пройти и страдания, и боли, Этот опыт ошибок, возвратов и даже упасть Это нужно пройти очень узкой и тесной тропой На пути в Небеса, чтобы что-то понять и познать.

Это нужно пройти, даже если сейчас не понятно, В горле ком и опять рвется крик из груди. Это нужно пройти, чтоб потом обернувшись обратно, Ты увидел Христа, Он шел с тобою всегда впереди.

Марта Маковская

Що зробиш ти, щоб стати кращим у новому році?

До кінця року залишалося два тижні, і це був останній навчальний день перед зимовими канікулами. Ми взяли із собою смачну їжу, аби відзначити свято, що наближалося, а також приготували подарунки, щоб обмінятися одне з одним. Ми поспішали якнайшвидше почати святкування. Проте наша класна керівниця роздала нам по чистому аркушу паперу і конверт. Вона сказала, що спочатку кожен із нас повинен скласти список із десяти пунктів: те, що ми плануємо на наступний рік. Туди можна було вписати справи, які ми збираємося зробити, і те, що не виконали минулого року. Це був не просто список. Кожен пункт мав містити те, що зробить нас кращими людьми. Завдання давалося нелегко. Ми витратили час, щоб обміркувати список, зате це було корисно для нас. Пам'ятаю досі, що моєю метою № 1 було: «Молитися щодня». Ще я писала про те, що буду виконувати всі шкільні завдання,

допомагати мамі, виносити сміття, що поїду в літній табір і самостійно годуватиму свого папугу.

На початку кожного місяця наступного року вчителька давала нам наші конверти, щоб ми могли звіритися з нашими списками, і це дало результати.

Подивися сьогодні в календар. Рік добігає кінця. Подумай і склади список із десяти пунктів. Що зробиш ти, щоби стати кращим 2021 року? Схилю голову або поглянь на небо і попроси Бога надихнути тебе. З Його допомогою ти зможеш скласти список добрих намірів. Прикріпи цей аркуш на видному місці, щоби переглядати щодня. Якщо в тебе є смартфон або планшет, можеш поставити собі нагадування, щоб не забувати про свої наміри. Не важливо, як ти складеш цей список, але обов'язково включи до нього Христа. **Якщо хочеш у новому році бути кращою людиною, ніж у цьому, пам'ятай про Христа весь наступний рік.**

Когда ты все разложил по полочкам, А ОНИ РУХНУЛИ...

Сегодня никто из нас не знает, что останется у него через месяц. Возможно, у кого-то вместо позитивного мышления, процветания появятся скромность и бережливость. У кого-то вместо стабильной работы и достойного заработка сохранится лишь перспектива поиска ежедневного пропитания. Кто-то вместо ежегодных путешествий по миру сможет лишь просматривать красивые фотографии и видео в Интернете. А у кого-то вместо родного человека останутся лишь фотографии в альбоме и воспоминания. Мы не знаем, с чем останемся через месяц.

В этом году у меня была встреча с 57-летним мужчиной, который в течение короткого времени перенес несколько микроинсультов и микроинфарктов. Он выжил, но имел серьезные проблемы с левой ногой. При встрече я обратил внимание на то, как он двигается и насколько плохо конечность ему подчиняется. Видя, что дела плохи, я сказал: «Похоже, в твоей жизни наступают непростые времена». На что он ответил: «Знать бы, насколько непростые».

В скором времени из-за проблем со здоровьем у него началась гангрена и ногу пришлось ампутировать. Мы живем в разных городах, но у меня появилась возможность поговорить с ним по Интернету. В то время он еще находился в больнице. На лице этого человека я видел стресс и отрешенность, нежелание принять реальность. Он с обидой сказал: «Я думал ногу ампутируют по щиколотку, а остался вообще без ноги», — после чего отвернулся, чтобы я не видел его слез. Никто из нас не знает, что придется пережить в ближайшее время.

Что у каждого из нас останется от веры в Бога?

Мы живем во времена, когда люди в сжатые сроки переключались с одного жизненного режима на другой. Изменилось само восприятие жизни. Жизненные реалии поменялись настолько резко и кардинально, что разум не успевает реагировать на события. Еще до Нового года мы жили в совершенно ином ритме и по другим правилам. Если кризис

будет усугубляться, что у каждого из нас останется от веры в Бога, от доверия Церкви, от библейских ценностей и упования на Второе пришествие Христа?

Сегодня истина о том, что в этом мире существуют ценности, которые никоим образом не зависят от размера банковского счета, престижной работы и социального статуса, ощущается остро, как никогда. Это то, что останется с нами после того, как все экстремальные явления, катастрофы и катаклизмы беспощадно обрушатся на нас. Существует нечто, что у нас не отнимется, и об этом следует серьезно задуматься, поскольку всего земного мы можем лишиться. Все, что у нас останется, — это наша вера в Бога и живые отношения со Христом. Остальное мы можем потерять.

Библейские слова «Если Бог за нас, кто против нас?» (Рим. 8:31) не предполагают ответов: «Если Бог за нас, значит наше здоровье не пошатнется, или наше материальное благосостояние сохранится и приумножится, или церковь будет всегда благоденствовать». Я искренне молюсь о том, чтобы так оно и было. Эти слова указывают на единственное непреходящее, нетленное сокровище, которое всегда будет иметь ценность, — это спасение от внешних обстоятельств, — это спасение во Христе. Именно последнее способно каждого из нас сделать человеком стойкого характера и несокрушимых принципов. Я хочу пройти этот путь отношений со Христом, иначе для чего я живу? Зачем нужны годы упования, подвижничества?

Не игнорируйте важных в христианстве вещей

Одна из основных проблем жизни во Христе до пандемии 2020 года заключалась в том, что мы иногда слишком поверхностно рассматривали принципиально важные вопросы, в частности вопрос влияния греха на жизнь человека, а также вопрос любви Божьей и

спасения во Христе. Мы позволяли себе игнорировать важные в христианстве вещи: на что смотрят наши глаза, чем заняты наши руки, к чему устремлены наши помышления? Всему этому стоит уделить самое пристальное внимание.

В практической жизни христианина важными являются личные отношения с Богом, духовный микроклимат, в котором он пребывает, кому и как он ежедневно проповедует. Желание проповедовать другим является лишь следствием того, чем наполнено наше сердце: «Ибо от избытка сердца говорят уста. Добрый человек из доброго сокровища выносит доброе, а злой человек из злого сокровища выносит злое» (Мф. 12:34, 35). Что мы транслируем в этот мир: веру, любовь, милосердие или же недоверие и страх?

Некоторые христиане в глубине души страдают от чувства вины и сомнений и обретают уверенность в том, что приняты Богом, исключительно на основании прошлого опыта обращения, дел веры или того, что случаи их сознательного умышленного непослушания относительно редки. К сожалению, иногда нам почему-то кажется, что Евангелие является входной дверью только для неверующих в Бога. Но после того, как человек уверовал и крестился, Евангелие для него часто иссякает. Если это так, то что же дальше? Евангелие — не просто инструмент проповеди неверующим. Оно сохраняет свою актуальность для каждого христианина, являясь основанием его веры и путеводителем в Небесный Ханаан.

Наша вера в Иисуса может претерпевать изменения, подчас становясь более шаткой. «И сказал Господь: Симон! Симон! се, сатана просил, чтобы сеять вас как пшеницу, но Я молился о тебе, чтобы не оскудела вера твоя; и ты некогда, обратившись, утверди братьев твоих» (Лк. 22:31, 32). Вместо имени «Симон» каждый из нас может подставить свое имя. Сегодня Иисус обращается к вам так же, как и к Петру. Говоря это, Христос подразумевает, что у некогда обращенных вера может

оскудевать, поэтому Он желает, чтобы наши отношения с Ним ежедневно развивались, поскольку мы склонны терять веру. Притча Иисуса о разных видах почвы подтверждает данную мысль. Господь желает, чтобы мы духовно возрастали в наилучших для этого условиях, но иногда в силу разных причин мы собственноручно «пересаживаем» себя из пригодного вида почвы в непригодный, а потом еще удивляемся, почему не приносим плода, почему наша вера не имеет корня.

Кем окажусь я?

Когда настанет время сбора духовного урожая, каждый из нас пройдет процесс просеивания. **Кем окажусь я: пшеницей или сорняком? Ответственность за это несет не Церковь, а лично каждый из нас. Церковь лишь создает условия, при которых воля Божья может осуществляться в жизни человека. Когда воля Божья встречается с волей человека, Господь всегда оставляет последнее слово за нами.**

Рэнди Алькорн в книге «Если Бог благ» пишет: «Правосудие Бога – это не автомат по продаже напитков, где за монетой праведности или купюрой зла немедленно следует награда или расплата. Теологические теории пытаются разложить все по полочкам, но, как показывает опыт Иова и пророков, в жизни все разложить по полочкам невозможно». Сегодняшняя ситуация является тому подтверждением. Мы строили планы на будущее, и вдруг, подобно деталям детского конструктора, все распалось на отдельные части, с которыми нужно что-то делать.

Вера – это жажда сердца

Веру нельзя сравнить с одним выстрелом из лука, когда мы попадаем «в десятку». «А без веры угодить Богу невозможно; ибо надобно, чтобы приходящий к Богу веровал, что Он есть, и ищущим Его воздает» (Евр. 11:6). Вера – это стиль жизни, мировоззрение, согласно которому человек ежедневно делает выбор и обращается к Богу. **Вера – это жажда сердца искать Господа, всегда пребывать в Его присутствии, а не от случая к случаю. Для достижения внутреннего мира в условиях всевозможных утрат и потерь – это единственно правильный выбор.**

Жизнь веры – это жизнь ежедневного поиска Бога. Апостол Павел говорит об этом: «Дабы они искали Бога, не ощутив ли Его, и не найдут ли, хотя Он и недалеко от каждого из нас» (Деян. 17:27). Нам иногда может казаться, что Бог далеко от нас. Мы привыкли воспринимать Христа как Личность, грядущую при Втором при-

шествии, однако в книге Откровение об Иисусе сказано как о «свидетеле верном», Который есть первенец из мертвых (Откр. 1:5). Как наш Ходатай, Он ежедневно свидетельствует Отцу о нашей вере в Него как нашего Спасителя. Это ежедневный труд нашего Первосвященника в Небесном святилище. Именно благодаря посредническому служению Христа Бог Отец в Своей любви ежедневно посещает человека. Как говорит Павел, Он недалеко от нас. **Дух Святой ежедневно выстраивает в нашем разуме храм Божий, превращая греховного секулярного человека в человека принципиального, отделенного, человека Божьего, рядом с которым Господь готов находиться постоянно. Это дорогого стоит.**

Бог всегда рядом

Авторы Библии прибегали к разным сравнениям, чтобы донести до человека истину: «Имя Господа – крепкая башня: убегают в нее праведник – и безопасен» (Притч. 18:10). В Господе человек находит убежище от греха, притеснения, от всего враждебного его природе. Церковь – это место, где все мы по-особому воспринимаем слова Иисуса: «Приидите ко Мне, все труждающиеся и обремененные, и Я успокою вас; возьмите иго Мое на себя и научитесь от Меня, ибо Я кроток и смирен сердцем, и найдете покой душам вашим; ибо иго Мое благо, и бремя Мое легко» (Мф. 11:28–30). Поэтому Трехангельская весть основывается на вечном Евангелии: на искупительной жертве Христа, открывшей нам характер Бога во всей полноте. Э. Уайт пишет: «Жертва Христа, принесенная ради искупления наших грехов, является великой истиной, вокруг которой находят место все остальные истины. Для того чтобы правильно понять и оценить каждую истину Библии, ее сле-

дует изучать в свете, который струится от Голгофского креста» (Служители Евангелия. С. 315).

ЗАВТРА ВСЕ БУДЕТ ИНАЧЕ

Возможно, завтра все будет иначе. Мы не знаем, как именно. Если вы хотите быть адвентистом в полном смысле этого слова, которым определяется вера последних времен, вам ежедневно нужен Господь. Ежедневно проповедуйте Евангелие самим себе и помните о том, что Благая весть – это Божий дар любви для вас. Многое, происходящее вокруг нас, будет свидетельствовать об обратном. Вы все разложили по полочкам в своей жизни, а они вдруг рухнули.

Лукавый будет стремиться убедить нас в том, что Бог занят и Ему нет никакого дела до наших проблем, но это не так. Богу есть дело до каждого из нас, даже до тех, кто умирает на больничной койке. Господь заинтересован в них больше, чем весь остальной мир, вместе взятый. Так говорит нам Священное Писание. Пусть слова из книги пророка Исаии станут путеводителем нашего следования за Христом: «Горы сдвинутся, и холмы поколеблются, – а милость Моя не отступит от тебя, и завет мира Моего не поколеблется, говорит милующий тебя Господь» (Ис. 54:10). Подкрепляйте ими свою проповедь, свое упование на скорое Пришествие Христа.

Многие в скором времени потеряют в своей жизни кого-то близкого или что-то дорогое и привычное. Наш долг – свидетельствовать им о силе Бога и тех преимуществах, которые сосредоточены во Христе Иисусе. В Нем – все, в чем сегодня так нуждается каждый из нас.

Валерий
Квашнин

Только искреннее лично испытанное христианство может привлечь внимание современного поколения. Если у вас нет личного, реального опыта с Иисусом, наше свидетельство будет пустым звуком. Мы не можем поделиться Христом, Которого не знаем.

▶ Пригадайте історію життя Лота. Він мучився в Содомі, тому що гріхозна атмосфера обтяжувала його. Чому ж Лот не вийшов з нього? Бог не випадково вивів Авраама з Уру халдейського, розуміючи, що в тому гріховному середовищі не зможе зробити його батьком віруючих. Лот же добровільно оселився в Содомі. Він мучився, але залишити це місто не хотів. Бог вивів його звідти, але не вся його сім'я була врятована. Згадуючи дружину Лота, подумайте про те, до чого може призвести гріхове оточення.

Можливо, комусь із нас знайомі сучасні «Лоти», а може, хтось сам є таким. Господь каже, що Божий мир не може існувати навіть по сусідству з гріхом. Для миру в серці велике значення також має справжнє молитовне життя, що формує повноту довіри Богу. Часто ми звертаємося до Господа, коли в нас є певні переживання. Що вони більші, то ревніші наші молитви, але коли в нашому житті все добре, наше молитовне життя часто сходить нанівець.

Люди звикли ВСЕ КОНТРОЛЮВАТИ

Існує ще одна крайність, яка характеризується надмірною заклопотаністю. Є люди, які звикли все контролювати.

Для таких апостол Павло залишив пораду: «Нічим не журіться, але в усьому молитвою та благаннями з подякою висловлюйте ваші прохання Богові. І мир Божий, що перевищує всяке розуміння, нехай береже ваші серця і ваші думки в Христі Ісусі» (Филп. 4:6, 7). **Бог не закликає нас перестати піклуватися про наших рідних і близьких, Він лише хоче нагадати нам про велику різницю між поняттями «турбота» і «заклопотаність». Саме заклопотаність може призвести до стану тривожності і втрати душевного миру.** Ось чому Господь радить позбутися переживань, відкривши їх у молитві перед Богом, а потім довіритися Йому, вірячи, що Він усе контролює. Тільки надія на Бога, упевненість у тому, що Він ніколи не залишить, допоможе нам зберегти справжній спокій (див. Ісаї 26:3). Якщо ми покладатимемо надію на Бога, розуміючи, що це Його зона відповідальності, у нашому серці запанує мир.

Згадайте історію апостола Петра, схопленого Іродом. Тоді Степан і Яків уже були вбиті за свою віру. Уявіть себе на місці цієї людини. Завтра вас виведуть до народу і стратять. Чим би ви займалися в останню ніч? Чи будете ви спати? Я, мабуть, не зміг би. Думаю, що молився і плакав би.

Церква ревно молилася за Петра, а він спав у в'язниці, тому що покладався на Бога, тому що в його серці панував досконалий Божий мир. Божому посланцю довелося докласти зусиль, щоб розбудити Петра і вивести із в'язниці.

Коли ми, помолившись, віддали рішення свої проблеми в руки Божі, Він починає діяти в нашому житті. У найскладніших обставинах життя кожному з нас, подібно до апостола Петра, слід скористатися цією перевагою і покласти всі свої турботи на Бога, а самим зберегти спокій.

Що приготував для нас Господь у цей неспокійний час? «Мир залишаю вам, Мій мир Я даю вам. Не так, як світ дає, Я даю вам. Хай не тривожиться ваше серце і не лякається» (Івана 14:27). **Нам слід любити Бога і Його Слово, пам'ятати про те, що тільки досконалий послух волі Божій гарантує здобуття та збереження Божого миру, у молитві відкривати своє серце перед Богом, бути впевненими в тому, що Він усе контролює. Виконання цих трьох умов допоможе нам стати володарями Божественного миру.**

Святослав
Музичко

Однажды NASA набирало добровольцев для необычной, но очень привлекательной работы. За нее обещали 12 тыс. долларов. Работа заключалась в том, чтобы оставаться в специальной кровати с немного приподнятыми ногами в течение 70 дней. Можно было мыться, смотреть телевизор, использовать Интернет, читать, принимать гостей, но все это время находясь в кровати. Да, такие деньги можно было заработать, просто лежа в кровати и ничего не делая.

Вы согласились бы на такую работу? Звучит здорово. Уверена, что в мире множество людей хотели бы провести лежа не десять недель, а всю жизнь. Только это не самое лучшее для нас, особенно если это вынужденное лежание.

Несколько лет назад мне пришлось провести в кровати три месяца после того, как я попала в аварию. Хотя я могла изредка подниматься и что-то делать, помню, что чувствовала себя усталой от того, что так много лежу, и даже приходила в отчаяние.

После нескольких дней, проведенных в постели, это уже не кажется слишком приятным. Организм начинает страдать от неподвижности. Те добровольцы, которые работали на NASA, после семидесяти дней были вынуждены обратиться за медицинской помощью, и им понадобилось две недели, чтобы вернуться в нормальное состояние.

ПОСТЕЛЬНЫЙ РЕЖИМ

«Дабы вы не обленились, но подражали тем, которые верою и долготерпением наследуют обетования».

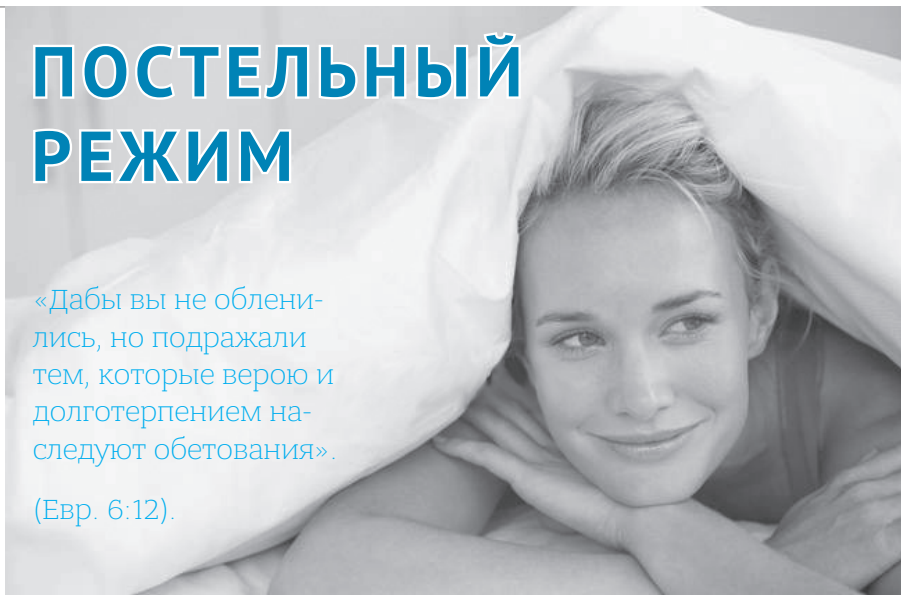
(Евр. 6:12).

Бог создал людей для движения. В противном случае наши кости, мускулы и внутренние органы повреждаются. Отдых нам тоже нужен, но длительная неподвижность причиняет вред и телу, и разуму.

Год заканчивается. Задержитесь на минуту и задумайтесь: сколько времени в этом году было потеряно, не использовано для того, чтобы сделать что-либо хорошее для себя или окружающих? Сегодня именно тот день, чтобы включить в ваши планы на следующий год намерение

оставлять достаточно времени на отдых, не двигаться столько, сколько ожидает от нас Бог, чтобы вы были здоровы и счастливы, достигнув всего, к чему стремитесь. И помните, что время жизни коротко, поэтому лучше использовать его по максимуму.

«Вертитися дверь на петлях, а лентий – на своей кровати» (Притч. 26:14; ИПБ), «Дабы вы не обленились, но подражали тем, которые верою и долготерпением наследуют обетования» (Евр. 6:12).

УЧНІ навколо мене

Кожного можна вважати експертом у певній сфері – чи це «фахівець» з грубості в магазині, чи майстер підтримувати інших. І того, що вміємо самі, ми несвідомо навчаємо інших. Хочу я чи ні – я когось чогось навчаю. І річ зовсім не в професії. Я навчаю дитину зав'язувати шнурки, навчаю кошеня користуватися лотком, навчаю знайому бабусю користуватися новим телефоном, навчаю папу розмовляти.

Однак про справжню кількість своїх «учнів» я навіть не підозрюю. Хтось, дивлячись на мене, навчається переходити дорогу в недозволеному місці. Інший навчається нестриманості, уразливості, третій – бути вдячним. Усе, що я говорю й роблю, бачать і сприймають ті, хто навколо. Якщо замислитися про це, неймовірна відповідальність лягає на мої плечі.

Як би ви не виховували дитину, вона все одно копіюватиме вас. Це стосується і нас, дорослих людей, але трохи з іншого боку. Я можу скільки завгодно давати поради із сімейних стосунків, але ніхто не послухає мене, якщо мій шлюб при цьому тріщить по швах. Гладкий дієтолог і неспортивний фітнес-тренер не матимуть успіху в клієнтів.

Експертність має підтверджуватися результатами у власному житті. Якщо я невічлива з продавцем – я експерт з грубості, у мене можна цього навчитися. Якщо я обурююся в черзі в реєстрації –

ру – я експерт з обурення. Якщо я висуваю до всіх претензії – я експерт у цьому питанні.

Я не хочу бути експертом з негативної поведінки, не хочу бути «професором» на «кафедрі» негативних рис характеру. Що робити? Пройти професійну перепідготовку!

Я знайшла ідеального Вчителя, Який чинив тільки так, як навчав, а навчав Він винятково хорошого. Цей Педагог мав терпіння і вмів спокійно пояснювати.

Терпіння

«У вашій терпеливості здобудете ваші душі» (Луки 21:19). На практиці Він наочно проявив терпіння, коли воїни, люди знущалися з Нього морально й фізично. Це важке випробування. Ви хвилюєтеся, що вас не розуміють батьки та друзі? Ісус мав досвід і в цьому питанні. Брати вважали, що Він дивний, але завдяки Його терпінню їхня думка змінилася, вони стали Його послідовниками.

Уміння спокійно пояснювати

«А Я кажу вам, що кожний, хто гнівається на брата свого безпідставно, підпадає під суд. Якщо хто скаже на свого брата: рака, – той підлягає верховному суду. А хто скаже: дурний, – той підпадає під вогняну геєну» (Матв. 5:22). Уявіть, що молодший брат знову і

знову ставить те саме запитання. Сестра ніяк не може навчитися стрибати через скакалку, скільки б ви їй не показували. Як хочеться назвати їх різними недобрими словами, засумніватися в їхніх інтелектуальних здібностях, накричати!

Чи зміг Ісус знову і знову спокійно пояснювати ті самі істини учням і бачити, що вони не розуміють Його? У Євангелії неодноразово читаємо, що учні нічого з Його настанов не зрозуміли. При цьому Ісус не говорить: «Набридло, більше не буду з ними спілкуватися, це марна трата часу». Він не кричить на них, Він спокійний, знову і знову говорить, навчає, наставляє.

Мені підходить такий Учитель, як Ісус. Я хочу бути схожа на Нього, хочу, щоб від мене навчилися цих якостей. Почну з цього, а далі – більше. Адже в Ісуса дуже багато чого можна навчитися... «Хто каже, що в Ньому перебуває, повинен так поводитися, як Він поведівся» (1 Івана 2:6).

Надія Селезньова

Самое красивое уравнение в ФИЗИКЕ

Она попросила: «Скажи мне что-нибудь приятное...» Он ответил ей: $(\partial + m)\psi = 0$. Это уравнение Дирака, и оно самое красивое из всех в физике. Оно описывает феномен квантовой запутанности, в котором говорится: «Если две системы взаимодействуют в течение определенного периода времени, а затем отделяются друг от друга, мы можем описать их как две разные системы, но они уже существуют как иная уникальная система. То, что происходит с одной, продолжает влиять на другую даже на расстоянии миль или световых лет».

Это квантовая запутанность, или квантовая связь. Две частицы, которые в какой-то момент были связаны, связаны всегда. Несмотря на расстояние между ними, даже если они находятся на противоположных концах Вселенной, связь между ними мгновенная.

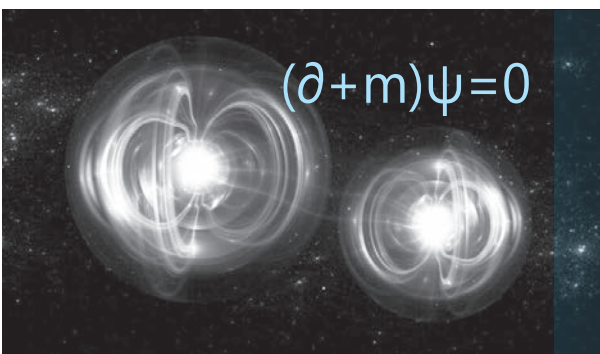
То же происходит между двумя людьми, когда их связывает Бог, то, что могут испытать только живые существа. Мы называем это любовью.

СВЕТЛЫЕ ЛЮДИ

В последнее время я встречаю много светлых людей. Именно светлых, а не идеальных. Свет несут те люди, которые не пропустили черноту дальше себя: не мстили мстительным, не испытывали ненависти к ненавидящим, не жадничали с жадными, не завидовали завидующим, не били жестоких. Им удалось не принять того, что им так пытались навязать носители разрушения. И это не пришло к ним с кровью матери. Это появилось с мудростью испытаний, встреченных лицом к лицу, а не пересаживаемых за чужими спинами. Светлыми людьми делает только Бог, когда человек встречается с Ним, истинным Светом. Светлые люди не имеют потребности искать в других изъяны для того, чтобы лучше чувствовать себя на чьем-либо фоне, потому что они и так хорошо себя чувствуют.

ЖИВИТЕ НА СВЕТЛОЙ СТОРОНЕ!

«Давайте помилятися в бік милості»

ВОВК МИРОН В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ
(10.10.1953 – 24.11.2020)

На 67 році життя 24 листопада 2020 року після хвороби COVID-19 перестало битися серце пастора Мирона В'ячеславовича Вовка. Народився він у місті Львові 10 жовтня 1953 року в адвентистській сім'ї В'ячеслава та Ганни Вовк. З дитинства до душі йому припало глибоке духовне життя громади адвентистів сьомого дня на вул. Г. Гурської, 38, яка розташована неподалік його дому. Усе своє життя він присвятив служінню Богові, церкві та людям.

Після закінчення середньої школи Мирон Вовк навчався у Львівсько-

му технікумі радіоелектроніки за спеціальністю «технік-конструктор». У 1971–1973 роках служив у лавах Радянської армії зв'язківцем. У 1975 році одружився з Надією Гануліч, з якою прожив у злагоді 45 років. У них народилося троє дітей: Анатолій, Ульяна та Галина, а також шестеро внуків. Упродовж усього подружнього життя Надія завжди була поруч зі своїм чоловіком у радості й труднощах, помічницею в служінні, і навіть у лікарні до останніх хвилин його життя.

Особливою подією в житті Мирона В'ячеславовича було те, що він уклав заповіт із Богом у Церкві АСД 1 вересня 1974 року. З 1976 року Мирон Вовк звершував служіння в місцевій громаді як керівник Суботньої школи, старший диякон, пресвітер. Також у цей час разом зі своєю дружиною брав активну участь у підпільному видавництві «Самвидав». Брат Мирон ремонтував усі друкарські машинки, на яких сестри із церкви таємно друкували духовну літературу, був палітурником.

Потім з 1978 по 1982 рр. здобував теологічну освіту на підпільних богословських курсах під керівництвом Миколи Жукалюка. З 1980 року брат Мирон був відповідальний за друк духовної літератури у Львівській області, а також у всьому Західному регіоні. Це служіння, сповнене небезпеки й ризику, тривало до 1991 року.

З приходом релігійної свободи 1991 року й утворенням Західної конференції на з'їзді Мирона В'ячеславовича було обрано керівником Літературного відділу. У 1993 році його рукопоклали у сан пресвітера. На наступних з'їздах Західної конференції у 1994 і 1997 роках його переобирали на цю саму посаду. Окрім того, 1994 року

він виконував обов'язки пастора першої львівської громади. З 1995 по 1997 рр. був керівником молодіжного служіння.

Разом із львівською молоддю він проводив багато часу на молодіжних таборах, вікторинах, фестивалях. Мирон Вовк на практиці навчав молодь довіряти Богові й покладати надію лише на Нього. Його фраза, яка лунала в проповіді та в приватних бесідах: «Давайте помилятися в бік милості», відкриває любов до ближніх, яку протягом життя дарував Мирон Вовк.

У 2000–2003 роках був скарбником Західної конференції. У 2003 році його рукопоклали в сан пастора. Наступні чотири роки звершував служіння в громаді м. Дубно. З 2007 р. був пастором у громаді Львів-4, наступні два роки – у м. Луцьк-1. З 2011 по 2013 рр. обіймав посаду керівника Пасторської асоціації ЗК.

Мирон Вовк написав два томи книг «Відповіді пастора», у яких просто і зрозуміло відповідає на різні духовні, практичні й богословські питання.

Сьогодні Адвентистська церква переживає утрату вірного Божого служителя, батька, брата і друга. Усі, кому довелося бути знайомим чи близьким з Мироном В'ячеславовичем, запам'ятали його як щиру, співчутливу, відкриту, завжди усміхнену людину. Усі життєві випробування він долав з оптимізмом і вірою в Господа. Про таких, як Мирон Вовк, Слово Боже говорить: *«Блаженні ті мертві, які віднині помирають у Господі. Дух промовляє: Так, нехай вони спочинуть від своїх трудів, а їхні діла йдуть услід за ними» (Об'явл. 14:13).* Покладайте вашу надію лише на Бога, як це робив за життя Мирон В'ячеславович.

З повагою – співпрацівники УУК та видавництва «Джерело життя»

Сім'я Мирона Вовка

Що таке медаль порівняно з людським життям?!

Я – майстер спорту міжнародного класу з веслування на байдарці, фіналістка Олімпійських ігор. Хочу розповісти про цікавий випадок зі свого життя, що стався близько 10 років тому. Тоді я вже перейшла з юніорів в основну збірну.

Ми були в польському місті Познань, де того року відбувся Чемпіонат світу з веслування. У складі байдарки-четвірки ми боролися, щоби потрапити у фінал Чемпіонату світу. У нас були всі шанси для успішного виступу, але щось пішло не так... Звичайно, усі були засмучені, а я не розуміла, чому так склалося. Фінал мав відбутися тільки через день, і я не здійснювала б тривалих прогулянок напередодні відповідального старту, якби ми потрапили до фіналу. А тепер з'явився вільний час, і я вирішила прогулятися по красивому лісі й зоопарку, розташованому неподалік від каналу.

Я дуже люблю прогулянки пішки. Тому, йдучи і про щось розмірковуючи, навіть не помітила, як заблукала. Зрозуміти це мені

допомогло запитання англійською мовою, яке мені несподівано поставив подорожній: «Привіт! Не знаєш, як пройти до зоопарку?»

Тепер нас, заблукалих, було двоє. Ми вирішили разом спробувати знайти шлях до зоопарку, хоч це було радше зоосафарі, що розкинулося на території 22 гектари. Доки ми йшли та спілкувалися англійською, з'ясувалося, що цей чоловік 20 років тому навчався в Угорщині на викладача російської мови, і російська стала його другою рідною мовою.

За ті шість годин прогулянки ми встигли поговорити на різні теми. Не обійшлося і без розмови про духовний сенс нашого буття і прекрасної надії, дарованої Ісусом Христом кожному, хто прагне знайти її, про План спасіння.

Перед тим як ми попрощалися, він подякував за зустріч і розповів, що збирався зробити ці вихідні останніми днями у своєму житті,

але тепер знову знайшов надію і бажання жити.

Яка ймовірність зустрічі в польському лісі російської дівчини й угорця, якому, можливо, заради цієї зустрічі потрібно було вивчити російську мову ще за 20 років до нашої розмови, щоб знову знайти надію на Бога?

Повернувшись у номер, я вже не відчувала гіркоти поразки після змагань і навіть втоми після дня ходьби. Адже що таке медаль порівняно з людським життям?! Якщо ми довіряємо свій шлях Господу, Він може відповісти на наші молитви не зовсім так, як ми це уявляємо. Зате з Ним наше життя ніколи не буде безглуздом, а завжди буде наповнене глибоким духовним сенсом!

Юлія Качалова

Тут щойно сиділи діти

Господь виявляє Свою турботу, захищає нас і наших дітей навіть тоді, коли ми не підозрюємо про небезпеку і не просимо допомоги. Так неодноразово траплялося і з нами. Розповім один випадок.

Це було в грудні 1996 року, напередодні Нового року. Ми з чоловіком сиділи за столом і писали програму для новорічного служіння. Мій чоловік – регент хору, а я піаніст. А наші маленькі донечки сиділи недалеко від нас на теплій підстилці на підлозі і гралися. Старшій доньці тоді було рік і десять місяців, а молодшій – дев'ять місяців. Прямо над ними на стіні висіла книжкова шафа, наповнена книгами.

Не знаю чому, але я раптом встала з-за столу і сказала дітям: «Ідіть до своєї кімнати, там тепліше». Узяла на руки молодшу доньку, підняла з

підлоги підстилку, перенесла в іншу кімнату, посадила їх там, зачинила за ними двері та знову сіла за стіл. І раптом книжкова шафа, що висіла на стіні, із сильним гуркотом упала на підлогу! Ми з чоловіком похололи від жаху: «Тут щойно сиділи діти!»

Шафа розбилася вщент, її вже не можна було зібрати. На підлозі в тій кімнаті був килим, під ним лінолеум, а далі – бетонна підлога. Коли ми все прибрали і склали, я зазірнула під килим і побачила, що шафа пробила килим, лінолеум і зробила в бетоні глибоку діру. Якби я не відвела дітей до іншої кімнати

за хвилину до цього, ця шафа, мабуть, убила б наших доньок. **Слава Господу за Його милість до нашої сім'ї та Його чудовий захист!**

Галина Джоник

Стовідсотковий зір

Я народилася зі 100-відсотковим зором, та коли мені було шість років, я впала з турніка голою, ніхто не звернув на це уваги, бо батьків тоді не було поруч. Біль минув, я заспокоїлася і забула їм розповісти про цю подію. Через рік, коли я пішла до школи, стало помітно, що мій зір погіршився. Офтальмолог, оглянувши мої очі, спочатку приписала очні краплі, а згодом окуляри, з якими мені було дуже складно змиритися. Минали роки, зір дедалі погіршувався.

Прокидаючись уранці, я бачила світ через густий туман і мріяла побачити його своїми очима без окулярів. Мені здавалося, що моя мрія не може здійснитися, бо зір падав і щопівроку доводилося змінювати окуляри. Коли мені 1993 року виповнилося 19, Господь привів мене до Церкви АСД. Через п'ять років я познайомилася з молодим чоловіком, у якого теж був поганий зір, але після операції відновився. Коли я слухала його історію, навіть не розуміла, що ця зустріч не випадкова і зіграє в моєму житті важливу роль.

Минув рік, і моя подруга, яка знала про мою мрію бачити своїми очима чітко, запропонувала мені зробити операцію, бо почула рекламу однієї офтальмологічної клініки. Та я навіть боялася мріяти про таке, вважаючи, що в мене просто не вистачить коштів.

Тоді я помолилася: «Господи, я вірю: коли Ти прийдеш, я побачу Тебе своїми очима і тому готова чекати! Та якщо операція – це шлях, яким Ти мене поведеш, тоді благослови і направ

мене туди, куди потрібно, і нехай Твоїми руками буде зроблено цю операцію». Після цього я поділилася своїми роздумами з мамою, а вона звернулася до моєї тітки, яка проживала тоді в Києві. Коли почали шукати клініку, зрозуміли, що їх надто багато. І тоді я згадала про свого знайомого, який пережив таку операцію. Зустрілися ми вже в Києві, у Центрі мікрохірургії ока.

Спочатку на обстеження я потрапила до лікаря, який під час консультації своїми словами відбив у мене бажання робити операцію, бо був невпевнений і не давав жодних гарантій. Проте мій знайомий наполягав на тому, щоб я звернулася до лікарки, яка робила операцію йому. Я погодилася радше з поваги до нього, аніж завдяки бажанню рухатися далі в цьому питанні. Дочекавшись своєї черги, зайшла до кабінету. Лікарка, проглянувши результати обстеження й оглянувши мене, запитала:

– Коли робитимемо операцію: цієї середи чи наступної?

– Наступної, – упевнено відповіла я.

Коли я потрапила до лікарки на наступну консультацію, вона сказала:

– Зважаючи на всі обставини і стан твоїх очей, я не гарантую, що буде 100 %, але краще бачити будеш.

Прийшовши додому, я молилася: «Господи, якщо можливо, нехай буде 100 %, і тоді я всім розповідатиму про цей досвід».

Пам'ятаю, як перед операцією я відчула страх і невпевненість. Звернувшись у молитві до Бога, отримала душевний мир. Операція минула успішно. Господь подбав і про оплату: усі фінансові витрати взяв на себе мій старший брат. Протягом місяця зір не міг стабілізуватися, хоч мені здавалося, що краще вже бачити неможливо: я бачила кожну рисочку на годиннику, що висів на стіні й читала всі рекламні вивіски на магазинах, рахувала бруньки на деревах!

Щоразу, приходячи на огляд, чула, що зір до 100 % не дотягує, але я не хвилювалася. Мені більше хотілося, щоб заспокоїлася моя лікарка, яка робила все можливе для мене. Коли я прийшла на останню консультацію, лікарка, перевіривши зір, захоплено промовила:

– Це диво! У тебе 100 %! Це дивовижний результат!

Тоді я сказала, що просила про це у Господа. Уже минуло понад 20 років, і я продовжую бачити світ своїми очима без окулярів, бо Господь, Який дуже любить і піклується про кожну людину, влаштував усе дивовижним чином і здійснив мою дитячу мрію.

На операцію я йшла з діагнозом «міопія високого ступеня», але був один факт, який я помітила саме перед підготовкою до операції. Передивляючись свою медичну картку, зрозуміла, що хвороба перестала прогресувати 1993 року, а це рік мого хрещення. Протягом п'яти років зір стабільно був на одному рівні. Це позбавило мене другої операції. Якби міопія прогресувала, потрібно було б робити склеропластику, а вже потім кератотомію. Мої очі мають по 12 радіальних насічок, як на годиннику. Дивовижно, але саме поділки на годиннику я побачила першими після того, як зняла пов'язку з прооперованого ока.

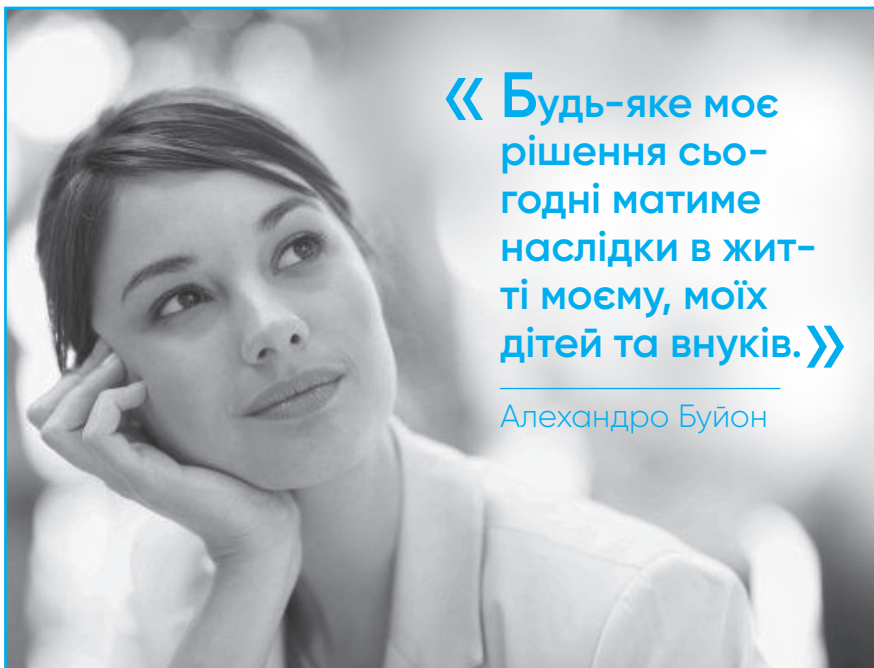
Я чекаю зустрічі з Господом, Який подарував мені можливість бачити світ своїми очима, щоби подякувати Йому. Він виконав Свою обітницю, і тепер я розповідаю всім про чудо, яке Він здійснив у моєму житті!

Ольга Сич

«Будь-яке моє рішення сьогодні матиме наслідки в житті моєму, моїх дітей та внуків.»

Александро Буйон

Це сталося наприкінці 90-х років. Я ще не ходила до церкви адвентистів. Якось я познайомилася з Миколою, братом моєї подруги, який щойно повернувся з армії. Того ж місяця він з татом поїхав на заробітки на північ на пів року. Ми домовилися листуватися. Так він довгий час їздив на заробітки.

Одного разу, коли Микола знову поїхав на північ, від шкільної подруги я дізналася про євангельську програму, яку проводили адвентисти сьомого дня, і вирішила її відвідати. Так я прийшла до Бога, прийняла хрещення. Коли Микола приїхав у відпустку, я розповіла йому, що стала адвентисткою. Він ніяк не відреагував. Та коли подарувала йому Біблію, він дуже зрадів, швидко пішов до мами і, показавши їй Слово Боже, сказав: «Дивися, що мені Іра подарувала!» Інші духовні книги він брав із собою на північ і читав там. Дуже любив вечорами читати «Велику боротьбу» Е. Уайт і уроки з вивчення Біблії. А ось до церкви Микола не хотів іти, хоч суботу вдома намагався дотримуватися сам.

Так минуло три роки його дослідження, пізнання істини. Микола часто проводжав мене на служіння, чекав на мене біля брами церкви, але на богослужіння боявся йти.

Щосереди в нашому районі була домашня церква, куди я завжди ходила. Одного разу я вирішила сказати Миколі, що так далі не можна, наші стосунки більше не можуть розвиватися, якщо він не йде до церкви. Склала всі його листи і зі сльозами на очах повернула їх йому, повідомивши про своє рішення. Микола відразу запитав, куди я йду, оскільки бачив, що я одягаюся. «На домашню церкву, як завжди, у середу в нас», – відповіла я. «Я піду з тобою!» – несподівано сказав він. Я здивувалася, бо стільки років кликала із собою в церкву, і він не хотів. «Ходімо», – сказала я, а сама дорогою подумки молилася, щоб пастор цього разу прийшов на домашню церкву, бо він раз на місяць

Микола та Ірина

нас відвідував. О чудо! Пастор знайшов спільну мову з Миколою, розмовляли про космос, бджіл... Потім чаювали, спілкувалися, молилися. Коли йшли додому, Микола запитав мене, чи в нас завжди так цікаво. Я відповіла, що так. «Тоді я буду з тобою завжди ходити!» – натхненно повідомив мені Микола.

Наступні рази, коли йшли на домашню церкву, я дуже переживала, а як буде цього разу без пастора, оскільки ми проводили своїми силами, читали розділ із серії книг «Конфлікт віків» Е. Уайт або розділ з Біблії, роздумували над прочитаним, молилися. Бог спонукав пастора прийти на нашу домашню церкву ще декілька разів підряд. До церкви Микола все ж таки не йшов, лише запитував, про що була проповідь, які новини в церкві.

Одного разу він усе ж погодився піти зі мною до церкви. Соромлячись, сів біля дверей у кутку, щоб його ніхто не помітив. Однак наші брати й сестри підходили до нього і віталися. Ідучи додому після богослужіння, він сказав: «Які добрі люди в церкві, привітні, світлі». Микола поступово почав ходити в суботу на служіння, бо зрозумів, що пропускає у своєму житті дещо важливе і цікаве. Так він ходив два роки до церкви і перестав їздити на заробітки.

Однієї суботи пролунав заклик до хрещення, яке мало відбутися

«ВЕЛИКА РИБА» для БОГА

12 березня 2000 року. Микола не відгукнувся. Проте після зібрання запитував, як відбувається хрещення, що із собою потрібно брати, і сказав, що хоче хреститися. Тоді ми відразу пішли до пастора. Коли він почув про бажання Миколи укласти заповіт із Богом, то сказав: «Тепер я зрозумів сон, що наснився мені. Я на риболовлі. Раптом хтось дає мені іншу вудочку, і я витягну велику рибу. То це ти, Миколо, ця риба, а Іра дала вудочку, бо з тобою займалася із самого початку!»

Ось таку радість ми відчули того дня, і Небеса раділи разом із нами. Згодом ми одружилися і нас покликали на пасторське служіння. Дивовижні Божі шляхи і незбагненні в нашому житті! Дякую Богові, що привів мого чоловіка до Себе і що зараз ми маємо велику перевагу проповідувати Благі вістку світові.

Дівчата і хлопці, жінки і чоловіки, які ще не створили свою сім'ю, майте міцні стосунки з Богом, дозвольте Богові зробити чудо в вашому житті. Обирайте собі за дружину чи чоловіка лише ту людину, яка полюбить вашого Бога більше за вас... Господь винагороджує вірних йому людей...

Ірина
Шкалікова

НЕОБЫЧНЫЕ МОЛИТВЫ

Называли ли вас когда-нибудь странным? А вы называли странным кого-то? Тот, о ком пойдет речь, был настолько странным, что его называли «своеобразным проповедником».

Во времена, когда не было машин и хороших дорог, проповедники в сельской местности перемещались из церкви в церковь верхом на лошади.

Поскольку они посещали различные церкви, то их называли странствующими проповедниками.

Боб Шеффи был таким проповедником в горах Вирджинии в XIX веке. На своем пути он встречал непростых в общении людей и был известен своими необычными молитвами.

Однажды он встретил людей, которые нелегально изготавливали алкогольные напитки в домашних условиях и их продавали. Преклонив колени рядом с лошастью, он помолился о том, чтобы Бог уничтожил самогонную установку. После его отъезда на установку упало огромное дерево и раздавило ее.

Как-то он посетил семью, которая не была заинтересована в том, чтобы услышать о Боге. Один из членов семьи был укушен гремучей змеей и очень просил, чтобы о нем молились. Шеффи молился: «Господи, мы благодарим Тебя за гремучих змей. Если бы не змеи, эти люди никогда не обратились бы к Тебе. Пошли змею, которая укусила бы Билла, еще одну для Джона и еще одну, большую, для старика». **Странно, однако многие люди, жившие в тех горах, познали Бога именно благодаря «своеобразному проповеднику» и его необычным молитвам.**

Найкращий момент року

Дорогі читачі вітаю з новим 2021 роком!

Напевно, за цей рік з тобою траплялося і погане, і добре. Можливо, найкращим моментом став день, коли ти склав важливий іспит, або коли тобі усміхнулася важлива для тебе людина, або коли ти знайшов роботу своєї мрії. Може, це був день, коли лікар, оглянувши тебе, сказав, що вже можна виписуватися з лікарні, або день, коли додому повернувся твій тато, або коли ти опинився на вершині гори після довгого походу. Можливо, це був момент, коли ти отримав новину, яка змінила твоє життя на краще, день, коли ти вирушив у довгоочікувану подорож, година, коли ти зустрівся з людиною, якою захоплюєшся.

Який момент був найкращим для Ісуса? У Нього був не один, а 365 моментів, коли щоранку, з 1 січня до 31 грудня, ти прокидався. Цієї миті на Небі святкували твоє пробудження, тому що воно означало, що ти живеш і в тебе починається новий день.

Для Ісуса найкращий момент дня – це зустріч з тобою із самого ранку. Він дивиться на тебе з любов'ю, яка оновлюється щодня. Ісус відкриває перед тобою нові можливості. Він бере тебе за руку. Якщо цієї миті ти говориш Йому, що хочеш, аби Він супроводжував тебе, то Він буде з тобою у всіх твоїх справах. Щоранку цього року в тебе була можливість почати життя заново разом із Христом. Якщо з якоїсь причини ти нею не скористався, то сьогодні вранці Він ще раз дарує тобі цей шанс (П. Єрем. 3:22–24).

**З найкращими побажаннями,
редактор «Адвентистського вісника»**

Лідія Власик

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

**КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК**

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.